

OAMENII MUNCII DIN CAPITALĂ AU FĂCUT O CĂLDUROASĂ PRIMIRE ÎNALȚILOR OASPEȚI DIN REPUBLICA POPULARĂ BULGARIA

Bucureștiul a îmbrăcat luni, 17 aprilie, vestiminte sărbătorești. Zeci și zeci de mii de locuitori ai Capitalei Republicii Socialiste România au ieșit pe arterele principale ale orașului în așteptarea unor oaspeți dragi — delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Bulgaria, condusă de tovarășul Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, care, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, face o vizită oficială în țara noastră.

La sosire, pe aeroportul Băneasa — Foto: AGERPRES

**Cuvîntarea
tovarășului
Nicolae Ceaușescu**

Dragă tovarășe Jivkov,
Dragi oaspeți bulgari,

Am deosebită plăcere ca, în numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român și al Consiliului de Miniștri, al tuturor comunistilor și oamenilor muncii din țara noastră să vă adresez dumneavoastră — soli ai poporului frate bulgar — un fierbinte salut tovarășesc și urarea tradițională — **Bun venit pe pământul României.**

Sintem bucuroși să primim în patria noastră pe tovarășul Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, pe ceilalți membri ai delegației de partid și guvernamentale din Bulgaria vecină și prietenă.

Noi vedem în vizita dumneavoastră, dragi oaspeți, o manifestare de seamă a prieteniei și colaborării frățești dintre popoarele, țările și partidele noastre, unite prin țelul comun al construirii socialismului, prin mărețele idei

(Continuare în pag. a V-a)

**Cuvîntarea
tovarășului
Todor Jivkov**

Dragă tovarășe Ceaușescu,
Dragă tovarășe Maurer,
Dragi tovarășe și tovarăși,
Prieteni,

Cu bucurie venim din nou în Republica Socialistă România.

Vă mulțumim în modul cel mai sincer pentru invitația de a vizita țara dumneavoastră și pentru primirea călduroasă. Apreciem aceasta ca o expresie a stimei și sentimentelor frățești ale poporului român față de poporul nostru. Poți să vă asigur că și oamenii muncii din Republica Populară Bulgaria nutresc aceleași sentimente față de poporul român.

Vizita noastră este o vizită a prieteniei și tovarășiei. Putem remarca cu satisfacție că prietenia seculară bulgaro-română a căpătat în condițiile socialismului un conținut nou, că relațiile politice, economice, culturale și colaborarea dintre cele două țări și partide ale noastre se întăresc și se dezvoltă în mod dinamic. Sintem conștienți că actuala noastră intil-

(Continuare în pag. a V-a)

VIZITA DELEGAȚIEI DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALE BULGARE LA C. C. AL P. C. R.

Delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Bulgaria, condusă de tovarășul Todor Jivkov, a făcut luni, o vizită protocolară la Comitetul Central al Partidului Comunist Român.

Înălți oaspeți au fost primiți de tovarășii: Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bîrlădeanu, Emil Bodnaraș, Alexandru Drăghici, Paul Niculescu-Mizil, Ilie Verdet.

Au luat parte tovarășii Boian Bilgaranov, Pencio Kubadinski, Ivan Popov, Konstantin Popov, Micoș Bălev și Gheorghiu Bogdanov.

Au fost de față tovarășii

Gheorghe Rădulescu, membru al Comitetului Executiv al C. C. al P.C.R., Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., Ilie Murgulescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Roman Moldovan, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Consiliului Național al Cercetării Științifice, Andrei Păcuraru și Vasile Vlad, șefi de secție la C.C. al P.C.R., Emil Drăgănescu, ministrul energiei electrice, Ioan Beldean, ambasadorul Republicii Socialiste România la Sofia, Vasile Șandru, adjunct al ministrului Afacerilor Externe.

Vizita a decurs într-o atmosferă caldă, prietenească.

(Agerpres)

SOLEMNITATEA DEPUNERII UNEI COROANE DE FLORI

Luni la amiază, membrii delegației de partid și guvernamentale a Republicii Populare Bulgaria, în frunte cu tovarășul Todor Jivkov, au depus o coroană de flori la monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului și a patriei, pentru socialism.

Oaspeții au fost însoțiți de tovarășii Paul Niculescu-Mizil și Mihai Dalea, precum și de alte persoane oficiale.

Au fost prezenți tovarășii Dumitru Popa, membru suplimentar al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului Organesc București, al P.C.R., Ion Cosma, membru al C.C. al P.C.R., al membru al C.C. al P.C.R., președintele Sfatului Popular al Capitalei, și de alți reprezentanți ai

organelor locale de partid și de stat, generali și ofițeri superiori, oameni ai muncii.

Garda militară de onoare, aliniată pe platoul din fața monumentului, a prezentat onorul. Au fost intonate imnurile de stat ale celor două țări.

După depunerea coroanei de flori, cei prezenți au păstrat un moment de reculegere.

În rotunda Monumentului din Parcul Libertății, tovarășul Todor Jivkov și ceilalți membri ai delegației de partid și guvernamentale a R.P. Bulgaria s-au oprit în fața criptelor lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și dr. Petru Groza.

La încheierea solemnității, a fost primită defilarea gărzii de onoare.

(Agerpres)

SOLEMNITATEA ÎNMÎNĂRII UNOR ÎNALTE DISTINCȚII

La Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România a avut loc luni la amiază solemnitatea înmînării unor înalte ordine ale Republicii Socialiste România membrilor delegației de partid și guvernamentale a R.P. Bulgaria.

Tovarășul Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii

Populare Bulgaria, i-a fost conferit ordinul „Steaua Republicii Socialiste România” clasa I.

Cu ordinul „Todor Vladimirescu” clasa I, au fost decorați tovarășii Boian Bilgaranov, membru al Biroului Politic, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, Pencio Kubadinski, membru al Biroului Politic al

(Continuare în pag. a V-a)

Populația Capitalei întâmpină cu căldură pe înalții oaspeți

● În acest număr ● În
paginile ● În acest nu
măr **415** ● În
pagi nile
● În acest număr ● În
paginile ● În acest număr

S P O R T

ACTUALITATEA

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II, NR. 5571

6 PAGINI — 25 BANI

MARȚI 18 APRILIE 1967

O METODĂ VALOROASĂ DE ORGANIZARE ȘTIINȚIFICĂ A PRODUCȚIEI ȘI A MUNCII

CARE SE IMPUNE A FI GENERALIZATĂ ÎN TOATE UZINELE CONSTRUCTOARE DE MAȘINI

MECANIZAREA PROGRAMĂRII ȘI URMĂRIII PRODUCȚIEI

BIBLIOGRAFIA SESIZĂRII OR

Statisticile de ultimă oră ale activității de felurite instituții specializate ne informează cu respirația, deseori disperată, cit de mult se scrie într-un an, cit i-ar trebui unui profesionist, dintr-un domeniu sau altul, ca să oțosească tot și să nu fie străn măcar de informațiile de maximă importanță. Dar cum nimic nu rămîne pînă la urmă nerecoltat se face, înțet dar sigur, lumină și aici. Alte instituții specializate filșează, actualizează bibliografiile etc. asigurînd o rapidă orientare, în ritm cu avalanșa informațiilor sau ipotezelor

CADRAN

nu lansate a doritorului, în producția editorială. Altfel spus, alarma devine prin alții opusul ei, avalanșa descoperirilor și cercetărilor nu riscă să fie deconcentrată, ci înmold de febrilități și exuberanță bucurie de a ști „de unde, de cînd, de ce”.

Invocînd aici o problemă caracteristică, fără precedent, epocii noastre, trebuie să nu uităm de o tentativă careia i se cade onoruri cu ușurință victima, a indiferenței și care primesc uneori dese referiri critice la adresa propriei persoane. Pentru a rămîne în nota rîndurilor de mai sus, mi se pare utilă, de exemplu, a fișă intervențiilor publice făcute numai de la începutul acestui an despre două instituții de mare pondere în viața unui mare oraș: I.T.B. și D.D.F. (Ceea ce se ascunde după inițiale nu e un secret pentru nimenea: transpiră în comun și hrana spirituală a mulțora dintr-o săptămîna, filmul). Deseori s-au auzit cri-

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

Una din laturile esențiale ale organizării superioare a producției — evidențiată cu deosebită pregnanță în documentele Plenarei C.C. al P.C.R. din 21—23 decembrie 1966 — o constituie planificarea operativă a producției, cu cele două mari componente ale ei: programarea și urmărirea operativă a produselor în fabricație.

Planificarea operativă presupune, în primul rînd, un sistem bun de coordonare și control al producției în toate verigile ei. Planificarea operativă trebuie să asigure, în al doilea rînd, cea mai eficientă utilizare a resurselor economice ale producției. Pe lîngă influența pe care o are asupra ritmicității producției, ea trebuie să se concretizeze în obținerea unui nivel mai înalt al indicatorilor economici, stabilirea normativelor calendaristice de plan, lichidarea disproporțiilor în capacitățile de producție, circulația rațională a fabricatelor în evidența producției determinate etc.

O bună programare și urmărirea a producției contribuie în mod direct la utilizarea riguroasă a timpului de lucru și a utilajelor, lichidarea cheltuielilor suplimentare de timp de lucru, accelerarea vitezei de rotație a mijloacelor investite, micșorarea prețului de cost și, în final, creșterea rentabilității producției.

Sistemul nostru de programare și urmărirea a producției a fost și este încă determinat de caracterul fabricației noastre, de mare diversitate, dar de serie foarte mică și cu discontinuitate, care însumează circa 10 000 reper pe lună și se execută în

tr-o singură secție de prelucrare, pe utilaje universale. Lansarea în fabricație a unei astfel de producții extrem de variate, care implică un număr de mii de comenzi, întocmirea programelor operative pe toate treptele de execuție, ca și urmărirea lor, constituie un volum de lucrări manuale considerabil, care, în parte, se dovedea inutil, în special prin aceea că el nu putea fi efectuat la timp.

Iată de ce, în cadrul acțiunii de organizare științifică a producției, pe baza acestor observații, pe baza celor văzute în străinătate, am pus în mod foarte stăruitor problema îmbunătățirii sistemului de programare, adoptînd — ca mijloc de mecanizare — metoda universală ORMIG, practică pe scară largă peste hotare.

Metoda a fost studiată în toate detaliile ei de grupa noastră de organizare superioară a producției și în primul rînd pe latura mecanizării operațiilor și a fabricației. În acest scop, formulele de lansat au fost împărțite în două grupe avînd origine comună: fișele de însoțire, bonurile de materiale și bonurile de lucru care derivă din fișa tehnologică și fișele de asamblare, borderourile de materiale și graficele de urmărire pe reperi, care derivă din nomenclatorul de piese pe produse.

Pe această bază, au fost a-

PAVEL MOLDOVAN
directorul Uzinei Hidromecanica
din Brașov

(Continuare în pag. a V-a)

Măsurați în tone
timpul campaniei agricole

CALE LIBERĂ SEMĂNĂTORILOR!

Bine pregătit, însămintatul porumbului în cooperativele agricole din regiunea Galați, a început să se desfășoare într-un ritm intens. Luni de dimineață semănătorile au tras primele rînduri în raioanele Făurei, Tecuci și Galați.

Aproape toate agregatele, cu programe de lucru dinainte stabilite, reglate, aprovizionate ritmic cu sămînță, au lucrat la întreaga capacitate. Pînă joi seara se însămintaseră 65 000 hectare, adică 35 la sută din suprafața planificată a fi semănată anul acesta cu porumb în cooperativele agricole. În ultimele trei zile viteza a fost depășită cu 8 946 hectare.

Aceste zile calde, prielnice lucrului în cîmp, au fost din plin folosite de mecanizatorii și țărani cooperatori din raioanele Făurei și Galați, care au însămintat cu porumb 21 060 hectare și respectiv 10 633 hectare. S-a lucrat bine și în raionul Tecuci unde, în aceeași perioadă, s-au însămintat cu porumb 9 489 hectare.

Așa cum am avut prilejul să constatăm la Tudor Vladimirescu, la Șerbănești, Liești și Bucești, o deosebită grijă este acordată calității semănatului. Brigadierii, inginerii din cooperativele agricole, împreună cu mecanizatorii se străduiesc să asigure a densi-

tate corespunzătoare. Distanța dintre rînduri a fost micșorată, față de anii anteriori, de la 90-100 centimetri, la 80.

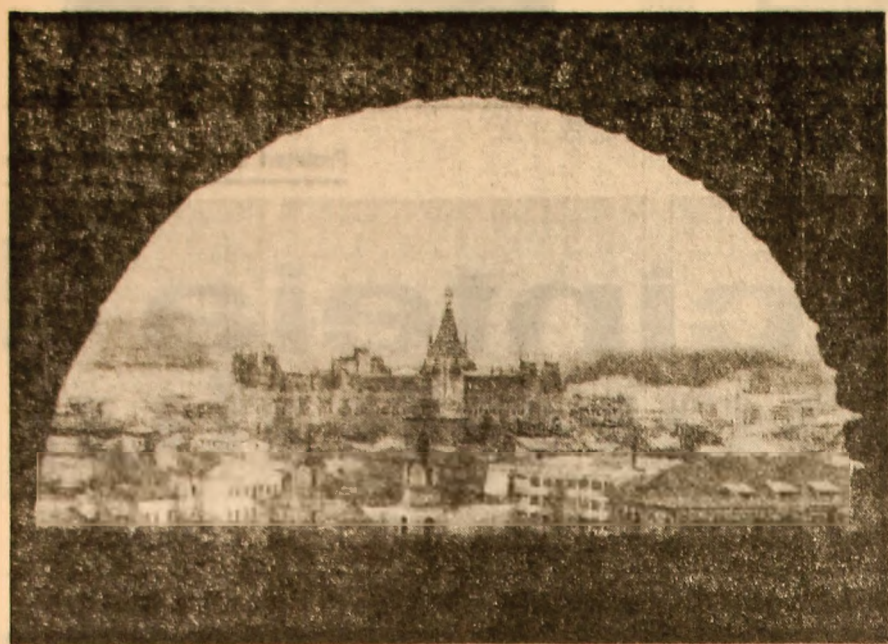
Vitezele realizate la semănat, în fiecare cooperativă agricolă, sînt în strînsă legătură cu ritmul de pregătire a terenului. În două raioane — Focșani și Panciu — suprafețele pregătite pentru însămintare sînt însă mici, sub posibilități. La Focșani ele reprezintă doar 64,5 la sută, iar în raionul Panciu 58,3 la sută.

„Terenul este moale, nu se poate lucra” — argumentează mulți președinți și tovarăși de la consiliul agricol respectiv. Cooperativele agricole din Vulturul și Hîngulești, din raionul Focșani, au un exces de umiditate pe soarele ce urmează a fi însămintate cu porumb. Situația nu este însă generală, nu poate fi un argument în acest raion. Nu excesul de umiditate, ci nefolosirea la întreaga capacitate a agregatelor de discuire este adevărata cauză a vitezei zilnice scăzute cu care se execută pregătirea terenului în raionul Panciu.

Aceste neajunsuri, care tin în principal de o mai bună organizare a muncii, se cer imediat înlăturate; semănătorilor trebuie să li se creeze front larg de lucru.

I. ȘERBU

I.AȘI. (vedere panoramică)

GUSTURILE INTRE DA ȘI NU

STAȚIUNE DE CERCETĂRI
FORESTIERE

Pitești (de la corespondentul nostru).
La începutul trimestrului III al anului în curs se va intra în funcțiune în zona industrială de nord a orașului Pitești o stațiune complexă de cercetări forestiere. Clădirea noului institut, cu două nivele, este prevăzută cu o sală industrială pentru probe și încercări la prototipuri de utilaje, dispozitive și agregate pentru exploatarea și valorificarea superioară a masei lemnoase, cu atelier mecanic pentru execuția prototipurilor, laboratoare pentru determinarea celor mai eficiente tehnologii în exploatarea forestieră, mecanizare, construcții și lucrări silvice, o magazie de piese etc. Pereții laterali, confecționați din sticlă specială, permit o perfectă iluminozitate și ușurează construirea rapidă a obiectivului. Până în prezent au fost turnați stâlpii de rezistență la primul nivel.

Viața omului este bogată în evenimente, atitudini, acțiuni care exprimă reacția lui de plăcere sau neplăcere față de obiectele lumii inconjurătoare, produsele culturii sau relațiile cu semenii. Dacă într-un sens larg gustul permite discernerea spontană între frumos sau urât, plăcut sau neplăcut este poate cazul să ne întrebăm care este specificul acestei componente a spiritualității umane. Plăcerile sînt diverse, de la cele culturale la cele rezumate în fața spectacolului sportiv, la mulțumirea pe care o resimți în urma unei fapte bune săvîșite. La toate aceste domenii se aplică gustul? Într-o perspectivă multilaterală credem că da, evident cu condiția de a diferenția calitativ domeniile la care ne referim, pentru a nu ajunge la concluzia esteticianului american Thomas Munro după care arta cuprinde tot, inclusiv acele manifestări umane care sînt legate de simțul mirosului, al gustului și pipăitului. Fără a nega că gusturile pentru anumite mîncări sau parfumuri, ca și preferințele pentru o anumită calitate a stofei (catifelează, porțoașă, grea, ușoară) din care urmează să ne facem costumul sînt dintre cele mai importante, în articolul de față, ne vom ocupa de plăcerile legate de simțurile superioare, adică de văz și auz, urmînd cu precedența componentele lor estetice.

Ion Pascadi

În acest scop considerăm utilă semnalarea cititorilor.

În primul rînd se întilnește, uneori, la de artă, ca și la de manifestările culturale de diferite genuri, o atitudine stihinică, anahică, lipsită de orice principii. În numele unei așa-zise atitudini spontane, nestingherite de barierele pe care le-ar înălța rațiunea. Parînd de la o asemenea concepție un tineri își aleg cu totul la întimplare filmele, cărțile, ocupațiile, modul de a-și petrece timpul liber și, chiar, cîteodată, ridică osanale lipsei de criterii care îi călăuzesc, introducînd astfel, cu drept de cenzură în propria lor viață, activități dăunătoare sau în orice caz minore. Fără o finalitate educativă precisă. Trebuie să spunem că în această privință caracterul oarecum întimplător, lipsa unor activități cu o anumită continuitate, instabilitatea programelor unor clase de cultură nu pot să ajute cu nimic la orientarea acestora. O înțelegere greșită a spontanei-

opiniei publice. Nu înseamnă care această călcare spontanității? Se vor întrea unii. Adevărul este că respectarea regulilor de politețe nu va contrazice spontaneitatea atunci cînd ele sînt însoțite și de un anumit convingeri și de deprinderi bune, astfel încît comportarea umană să fie firească și liberă, nu încastrată precum stîlpii și artificial în norme fixe. Numai într-un asemenea caz atitudinea politicoasă este cu adevărat elegantă și produce plăcere ca orice manifestare nestingherită a personalității. Fără îndoielă în procesul de educație al copiilor sau tinerilor pot exista momente cînd „cînd de purtare” să apară ca o obligație exteroară și, ca atare, primele impulsuri să fie îndreptate către nerespectarea lor (este cazul clasei cu nenumăratele abateri disciplinare în școală, de pildă). Nonconformismul, încălcarea teribilă a cerințelor elementare ale relațiilor dintre oameni sînt însă doar pseudo-manifestări ale libertății și spontaneității, în fapt ele presupun tirania unor cauze mult mai primejdioase și dăunătoare

SPONTANEITATEA
PLĂCERIIUNIUNII
TINERETULUI
COMUNIST

femeie, mai puțin algebrică, altfel intuitivă, și cu lirism și cu oarecare iritare, de parcă altcineva, nu poeta însăși, ar fi rupt coardele sunetelor. Dar aceasta e condiția destinului tragic al literaturii, drama ei, pe care o poartă în chiar substanța ei. Poate totuși marele ei noroc, marele ei farmec, e în însăși neputința structurală de a se realiza total și fără dubiu.

Celelalte poezii din volum continuă aproape la același nivel de gândire poetică, — amestecînd precum culorile un pictor, puritatea ideilor cu coloratura vie a sentimentelor, într-un dosaj variat care pune pe acest volum un sigiliu cu chipul celui inteligent pe o parte și cu chipul mai puțin calm și sensibilizată, visului și poeziei? Sînt, puritatea nu roadește. / Fecioarele nu nasc copii. / E marca legii a macularii / Tributul pentru a trăi.

Elementele vieții apar estive de decompunere, de impuritate, ca o insultă: „Albastrii fluturii cresc omizi”; „Zăpada-i albă neagră”; „Pămîntul cald este împur”; „Neprihănit eterul doarme / Văduhul vlu e de microb”; „E fericiit cuvîntul-n gînd / Rostit, urechea îl defalmează”.

E alternanță între lumea abstractă, cea a ideilor, pură, imaculată, deoparte și lumea reală, vie cu a ei „mişcare ce deplasează liniile”. Într-aceste două universuri, înțina poeziei pendulează nedecisă, la fel de puțin și de unul și de altul, fiecare avînd farmecele lui, dar totuși cu o optare nedecisă pentru cel dintîi.

De-aci, după mine, o poezie a universului abstract cu zburciturile și îndolările lui tragice, deci fără țesut. E opțiunea pe care a făcut-o Ana Blandiana. E calea cea mai plină de neliniște. E într-o măsură oarecare, drumul tăiat de pionierii contemporani, — drum ce duce în infinit.

Există și o altă poezie, aceea a vieții, a realității considerată și primită ca atare, cu resemnare sau cu admirație, cea a frumuseților naturii privită fără îndolări și verificări filozofice, e poezia pentru care a optat Ion Pillat. Una mai simplă, dar mai au-

Oră de desen la Institutul de arhitectură din București
Foto: EMIL COJOCARU

CRONICA

Cinematografică

„BUMERANGUL”

din filme și din animările celor vîrstnici. O călătorie de vacanță într-o regiune poloneză care a cunoscut din plin ocupația țărănească, Silezia, prilejuește o „întîlnire” care se transformă repede în dragoste.

O dragoste de puritate adolescentină, cum n-am văzut pe ecranele noastre de mult, și care se consumă neiertător de trist sub zodia îndepărtată și tolușă a tîrziu de cumpăt aproape răchioului. Cîteodată, în orașul nu pot, n-au cum să uite atrocitățile ocupanților. Ei citesc și acum știri despre înfrîngerile revanșurilor militanți. Memoria lor e o alarmă continuă și legitimă. Dar, un băiat iubeste o fată... Un subiect simplu și de cînd lumea, o dragoste. Erați dar mai departe acurite rev-

murilor de restrîns. Regia (Leon Janout) a preferat un film nedecis (un accident banal), dîndu-și seama că o rezolvare nu e posibilă decît printr-o situație extremă. Tema era prea grea pentru a o subordona unui subiect cu tîrziu precizabil.

Oarecui stîngăci, unele incidente la limită verosimilului sau unele exerciții stilistice care sînt de tradiția filmului posibil-polonez, nu îndepărtă de la obișnuită această peliculă.

Un lirism frust „comentat”, sonor pînă la obsesie de o paritativă muzicală restrînsă. (Un leit-motiv pianistic care-și capătă repede funcționalitatea) are o liniaritate clasică. Înțeleg și aici „cazul”, diurnul înscris prin fațeta sa narativă care e realizată

senzația de autenticitate. Poate mai mult ca în alte filme poloneze în „BUMERANGUL” se simte nevoia de epurare. Scenariul suleră din această pricină. Abil rezolvate, în totalitate, unele scene-vente nu sînt inutile. Chiar în finalul cursa automobilistică cu mașina dezecată scamează izbitor cu filmul francez „Asinții de duminică” Ce diferință! Într-o astfel de filme e latura mai puțin spectaculoasă a filmului polonez (ne referim doar în final) pentru că tensiunea „Bumerangului” nu sînt de o demnitate psihologică interioară principală Barbara Brilich și Holger Mohlich. Aceste filme o veduție aparte care sînt de gestica internă.

TUDOR STĂNESCU

OPINII • opinii • OPINII • opinii • OPINII

PREMIILE

AUTENTICĂ REPLICĂ
LA POEZIA
LUI NICOLAE LABIȘ

Demostene Botez

al exprimării, al comunicării, ajung din dar, pedeapsă? Tragic mi-e darul, asemeni peoapelor vechi. / Ce strămoș mi-a greșit ca să-l porți-laurivina? / Tot ce ating se prefăc-n cuvînte / Ca-n legenda regelui Midas.

Procesul de percepere prin cuvînte devine obsesiv: „Ceu-l nu pot să-l privesc — se înnoarează de vorbe / ...Drăgoștea chiar de-o ating, se modelează în fraze / ...Numai cuvînte cad toamna bătrîne și galbene / ...Munții înalți îi iubesc dar se clatină munții / Sub povara împerecheatelor sunete...”

E în această poezie, furia unui genial violonist care simte vioara neputincioasă să spună tot ce este în sufletul lui, și ar vrea să o sfară: „As vrea să adun vorbele toamnei / Să le aprind, să desbrac lumea de ele. / Dar s-ar scoroji trupul lumii așemenei / Frumosului prinț cu pielea de porc din poveste.

Poetul își anatemizează propriile lui instrumente: cuvintele. Căci ele nu i se par nici măcar o copie a lumii, a realității, căreia se căznesc zadarnic să-i dea chipul a ceea: Odată cu ele ar arde și lumea lipită / De partea înteroară-a cuvintelor ca-ntr-un album... / Nu știu eu oare desparte, sau nici nu se poate desparte / Lumea, de lumea cuvintelor mele de-aram?

Stimă aici ideea din „Joc secund” a lui Ion Barbu, trecută printr-o sensibilitate de

Coman Șova

neamul acesta hîntuit, să-și împlescă rădă. Alte mîini dect ale noastre și vor culege și alte guri îi vor gusta dulceața. No... Sîntem vierii care-ngrăpă viața o trecem prin țară, îi săpăm rădăcina (pauză). Atîta pot să-ți dau. Nu fală, nici mîrire și nici o altă plată pămîntescă decît a inimii. Fuțin. Dacă e prea puțin, du-te. Dar dacă vrei cu adevărat un rost, rămii lîngă mine sub vîntor”

Serisă cu un real simț al teatrului, (autorul fiind și un foarte bun actor), construită bine, bazată pe o documentare sîrguincioasă, cu o limbă mînuită cu precizie și firesc, vie și variată, cu o vorbire perfect mulată pe personaj, fără a evita arhaismul atît de necesar culorii, piesa reține atenția spectatorului. Lectura piesei te îndreptărează că te afli în fața unui dramaturg, deia format, stăpîn pe mijloacele dificilului gen, plin de surprize în replică, doînd și rîmînd cu precizie, creînd inspirat scene-cheie, expunînd deseori scurt și semnificativ. Acțiunea este condusă sigur, desl fără mari tencuieli, locul acțiunii fiind mereu alternat (Sтамбул, București, Palatul domnesc, apartamentul Draganului, Brașov din noi București etc.), mutîndu-se în cele din urmă în anplauzele decamdată, ale publicului Naționalului și ale celor foarte puțin croniciari teatrali care s-au deplasat astă iarnă în Moldova.

Ana Blandiana, eflorescență a celor mai frumoase pasi-fisți din munții Ardealului, poate paraliza o glumă reche prin noblețea titlului ei de poet: „si jeune et d'ia poète”. Ea a depășit chiar paradoxul: „Așa de tîndr și deja un poet consacrat”.

I-am citit volumul cu interes și delectare „din scoarță în scoarță”. Am fost asfel sigur de la bun început că în poezii nu voi auzi bășici de săpun cu pretenții de planete, nici încetări dion-quintiste cu cosmosul, sau familiarități de pion cu astrele, nici beții de cuvinte, nici „mimiculi” care vrea să fie totul.

După cum se autodefineste prin stabilirea apartenenței a acestei spețe rare care e poetul. Ana Blandiana e entuziasmată (uneori cu oarecare scepticism care dă expresiei ceva peiorativ de ironie inclusă) de viața sa de pe pămînt, nu a uitat să a părăsit apele și așteaptă rădădului. Ea „vitează întotdeauna mai mult decât vede”. Îndrăgostită de lumea în care trăiește, nu încetează să anticipeze o alta superioară ei”.

Situată în vremurile de uscăciune, măsurate și chin, în urma misturii sub nișpan a marilor domni Mirccea, Ștefan, Vlaicu, Mihai care au păzit neastîntat, pămîntul rîvniți al neamului piesa „Vea de iarnă” de I. Omescu prezintă cu tustele și înțelegere o frumusețe sub care se învîlmăsc resind mereu din umbra și așteptare, tol nari statornică demnitate — arînd ca sub spuză ascunde doar de tașul orb și năpastesi, care prin Radu Iuliu din mulți domni Radul, urmasul la tronul Tării Românești, țiguesse pentru o clipă nevăzute și nealterate. E un semn. Domniul (autorul nu stăruie acțiunea în durata unei anunate domni ci într-o peroadă în care domni — fără fapte de vitejie, sînt cusemenari în trecut și dramaturgului sînt numeste personajele simplu Domniul, Lozofătul, Contesoul, Generalul Doamna etc.), temperază pe lîul său Radu (fire deschisă și neastimată) care simte îndemnul lăuntric să treacă la acțiune cu cuvintele: „Oh, Radule, copie, de-am putea face tot ce ne poruncește inima. Dar nu putem. Treceam prin vremuri ca printr-un

veac de iarnă. Slabi, mișel / cu nădușea că poate odată și-odată, alții, mai vrednici decît noi vor teși la lumină”.

E începutul unei perioade triste, de peste o sută de ani, de maximă asuprire turcească și de pierdere relativă a autonomiei politice. Urmasii la tron, în sila lor de a străta poala sultanului minor, cu sila neputinței de a-și descleșta bratele cu folos, tulburati de spînzurătorile croite după model turcesc, nevinși să jignească fruntea strămoșilor plecînd-o în fața littei duc o politică a la Vlaicu Văda Radu, scribit își părăsește Domniul.

Domniul nu găsește argumente să-l oprască, dar face mîrturisirea credintelor unui neam conștient de atribuțiile sale. Însă în giza cumpănă dezvăluind drama piesei: „Nu sînt Domn Mirccea și Mihai au fost. Eu nicidecăt n-am ajuns să fiu. Sînt numai vierul care acoperă via, o scoate din iarnă: o fereste de frig. Asta sînt (umil) Ații Cîță vreme mai dălniește încluebil? Un an, o sută, sau mai mulți? Nimeni nu știe. Dar noi să veghem rădăcina: ca în ziua cînd vîntorul va istovi,

Munca desfășurată dincolo de porțile „almel mater” s-a dovedit a fi, pentru cei mai mulți dintre absolvenții, densă și de rădăcină, pasiunea pentru specialitate și-a arătat consistența în rezultatele muncii lor. Se cunosc însă cazuri când tinerii cercetători, asistenți universitari, profesori de liceu etc., au arătat că NU au apțiutudini pentru munca pe care o îndeplinesc, că într-un alt domeniu de activitate ar fi dat rezultate mai bune.

Un criteriu care poate da rezultate satisfăcătoare într-un număr de cazuri, dar nu întotdeauna.

Este cunoscut faptul că majoritatea cadrelor științifice valoroase din țara noastră s-au dedicat cercetării științifice încă din anii studenției. Ceea ce dovedește că cercurile științifice studențesci pot constitui o bună pepinieră pentru instituturile de cercetări și pentru catedrele universitare. Nu ar fi oare potrivit ca studenții care în cadrul acestor cercuri realizează lucrări valoroase să fie recomandați prin decăzute spre repartizare în unități de cercetare științifică sau catedre universitare ce sînt în legătură cu temele cercetate de ei? Încă de Iuliu Moldovan, director adjunct științific al Institutului de cercetări chimice, precizează că, în ultima vreme, conducerea institutului acordă o deosebită atenție la repartizarea absolvenților care în anii studenției au obținut rezultate frumoase în cercurile științifice, au manifestat, prin întreaga lor activitate, pasiune și atitudine pentru cercetarea științifică. Se evită astfel repetarea unor situații când studenți buni, dar fără putere de creație, repartizați în instituturi, au devenit... funcționari științifici, fără să aibă însă nimic comun cu noțiunea de cercetător științific.

CUM SE FACE (ȘI CUM S-AR PUTEA FACE!) REPARTIZAREA ÎN PRODUCȚIE A ABSOLVENȚILOR UNIVERSITĂȚILOR

— Puterea de creație — ne spune prof. dr. docent Nicolae Bărbulescu, decanul Facultății de fizică — se „descoperă” numai urmărind activitatea studenților în cadrul cercurilor științifice. Consider că în cercetare și în învățămîntul superior pot să fie reparați numai absolvenții care au cel puțin media opt (nu noaptea nouă), dar care au activat cu rezultate excelente într-un cerc științific în cadrul căruia au dovedit practic capacitatea de muncă, pasiunea pentru activitatea științifică, puterea de sinteză, îndemnarea experimentală, modul în care și-au însușit cultura de specialitate, posibilitatea de a înțelege „prin ei înșiși” cunoștințele asimilate. În majoritatea facultăților Universității Bucureștene posturile de preparatori se ocupă prin cludarea criteriului oficial (repartizarea în ordinea mediilor) aplicându-se criteriul capacității de creație științifică. În vara anului 1966 comisiile de repartizare n-au primit schema posturilor de preparatori vacante la unele catedre ale Universității, deoarece absolvenții desemnați să lucreze în aceste catedre (evident, cei mai indicați

pentru munca de cadru didactic universitar) au pierdut posturile respective în concurs cu unii colegi ai lor cu medii foarte mari, dar cu apțiutudini pentru alte domenii de activitate. Așa se face că cei în cauză au primit alte repartizări — fictive, toamna însă, Ministerul Învățămîntului a schimbat aceste repartizări, oficializînd înțelegerile tacite între absolvenții propuși și tîmînă în învățămîntul superior și catedrele respective. S-ar putea spune: totul e bine cînd se termină cu bine. Da... dar numeroase locuri de muncă — unde respectivii absolvenți au primit repartizări fictive — au rămas descoperite. Neplăceri care s-ar putea evita prin transformarea unei „situații de fapt” într-o „situație de drept”. Mai important însă este un alt fapt: lîndu-se în considerare — la repartizare — activitatea științifică desfășurată în anii studenției s-ar evita caracterul unor arbitrar repartizări și, totodată, s-ar face un pas hotărîtor către creșterea prestigiului cercurilor științifice studențesci, către îmbogățirea activității în cadrul acestora. So cere discutată aici

și problema sesțiilor de specializare. În facultăți cum sînt matematica, mecanica, fizica, chimia se cheltuiesc sume importante pentru specializarea studenților în domeniul restrîns ale profesiunii lor. La repartizare însă, absolvenții se prezintă în fața comisiilor „de-a valma” — firește, respectîndu-se ordinea mediilor. Prof. dr. docent Grigore Popa, decanul Facultății de chimie, menționează că uneori nici ministerele de profil nu știu că studenții sînt pregătiți în secții de specializare — fapt dovedit prin

aceea că în adresele trimise comisiilor de repartizare nu se arată niciodată ce specialitate trebuie să aibă, de pildă, chimistul pe care-l solicită în acest caz credem că ar fi potrivit ca Ministerul Învățămîntului să respingă cererile „în general” și, totodată, să acorde atenția deosebită faptului că în facultățile amintite mai sus, studenții nu sînt pregătiți într-o singură specialitate, ceea ce împune prezentarea lor la comisiile de repartizare pe secții.

decum pentru munca de cercetare, avantajul de medii mari, au eșuat insistențele posturii în justele cereri care au fost repartizați, în cazul facultății noastre, profesori în licee sau în școli generale și care desfășoară activitate științifică? Mă refer la un sistem complex de concurs care să aibă următoarele criterii de apreciere: 1. Calificativul obținut la examenul teoretic; 2. Activitatea științifică — dovedită cu lucrările publicate în exercitarea profesiunii. Și alți oameni de știință s-au pronunțat în favoarea investigării capacității de creație științifică, afirmînd că un sistem al promovării pe baza rezultatelor obținute în creația științifică ar putea înălțura blocarea posturilor în facultăți de către elemente mai puțin dotate pentru activitatea didactică universitară.

— Poate că în Universitate — măturîndu-se academiciantul Nicolae Teodorescu — ar trebui să facem mai mult pentru a dezvolta la fiecare student pasiunea, dragostea pentru nobila misiune de dascăl. Această pasiune, această dragoste pentru munca la catedră, studenții ar trebui să o dețină odată cu știința, odată cu experiențele de laborator, odată cu lecturile sale în bibliotecă. În prezent ne străduim prea puțin pentru a ridica prestigiul profesiunii de dascăl. Se cere, totodată, și o intervenție pe cale legislativă la repartizare comisia să aibă în față o amplă (și obiectivă) caracterizare a absolventului, în care să se specifice dacă este apt pentru munca de cercetare (inclusiv în această categorie și activitatea didactică universitară — pentru că nu ne mai putem închipui un cadru didactic universitar care să nu fie și un cercetător) sau pentru munca la catedră.

solvenților unor facultăți din București, Iași, Cluj, Timișoara etc. de către o singură comisie nu oferă posibilitatea unei repartizări profund științifice, întotdeauna și intrinsecul judicioasă pentru că: 1. Absolvenții se prezintă în fața comisiilor în ordinea mediilor — dar criteriile de notare diferă de la o facultate la alta, ele fiind dependente uneori de nivelul general al studenților dintr-un anumit an de studiu; 2. Dorind să asigure studenților lor un „loc fruntaș” pe lista generală, în ordinea căreia se face repartizarea — unii profesori, după cum ne spune acad. Nicolae Teodorescu, sînt tentați să acorde nejustificat calificative de 9 și 10; 3. Comisia de repartizare — prin fața căreia trec aproape cinci sute de absolvenți într-o singură zi, despre fiecare dintre aceștia cunoscînd doar un singur fapt: ce medie generală are — nu poate avea decît un rol pasiv, acela de a conștina dorința absolventului. Propunem Ministerului Învățămîntului să analizeze posibilitatea repartizării absolvenților universităților în cadrul facultății pe care au urmat-o, de către o comisie din care să facă parte și cadre didactice cu un mare prestigiu — sistem ce se aplică în prezent cu rezultate bune în instituturile politehnice.

Omul potrivit ajunge întotdeauna la locul potrivit?

Academicianul Horia Hulubei ne-a declarat că este de multe ori martorul unor „răsturnări de situații” — cercetători care au absolvit facultatea cu media zece, sînt depășiți de colegii ai lor, foști studenți „de nouă” sau de „opt”. De asemenea, unii absolvenți, cu medii foarte mari, ajung în institut, nu dovedesc pasiune investigativă, curiozitate științifică, spirit inovator, existența frîntînării creatoare — calitate care sa caracterizat dintotdeauna pe adevăratul om de știință.

studentul o așteaptă cu sentimentul înaltei responsabilități în fața începutului unei noi etape de viață și de muncă — corespunde întotdeauna principiului „omul potrivit la locul potrivit”?

După scurgerea celor cinci ani de studenție, media generală este considerată ca fiind singurul „certificat de calitate” al pregătirii absolventului. Recrutarea cadrelor cu calificare superioară se realizează prin repartizare guvernamentală, după terminarea studiilor universitare absolvenții avînd posibilitatea — în funcție de mediile obținute — să-și aleagă locul de muncă.

Afirmă acad. Horia Hulubei impune o întrebare: Repartizarea în producție — pe care

Prestigiul profesiunii de dascăl

— Două episoade. — „Academiciantul Iorgu Iordan măturîndu-se „După examenul de capacitate, mi-am ales ca loc de profesorat satul Pomiră, din județul Prahova. Și, deși condițiile de atunci nu se pot compara cu cele din zilele noastre,

imi amintesc cu plăcere de primii ani, în care am început nu numai activitatea didactică, dar și pregătirea examenului de doctorat.”

— În vara anului 1966 unii absolvenți care au dovedit chemare pentru activitatea didactică și nici-

— Așadar, singur, criteriul mediei generale de absolviere — fără îndoială, de neînlocuit! — se dovedește acum insuficient, iar propunerile privesc coroborarea lui judicioasă cu potențialul creator al studentului, cu apțiutudinile sale pentru cercetare științifică sau meseria nobilă de dascăl. Noi socotim că nici repartizarea ab-

ADRIAN VASILESCU

EXISTĂ „ELEVI-PROBLEMA”?

Educația — un proces unitar

Relatarea apărută în „Știința tinereții” în legătură cu dezbaterile unor cazuri de indisciplină de la Școala generală nr. 166 din Capitală mi-a stîrnit o seamă de reflecții legate atît de sistemul muncii educative, în general, cît și de aceea pe care eu însămi o desfasor și o îndrum.

În general vorbind, a pronunța un soi de rechiziții asupra unor elevi cu apucături rele, fără o analiză adecvată a cauzelor și făcînd abstracție de rolul și aportul școlii în prevenirea și combaterea unor asemenea deprinderi de conduită cum sînt chiulul sistematic, vagabondajul, practicarea jocurilor de noroc, furtul, huliganismul, terorizarea celorlalți copii ș. a., consider că e un act tot atît de nepedagogic ca și acuzarea reciprocă dintre profesori și părinți în fața elevilor.

Educația nu poate fi considerată decît ca un proces unitar, care se realizează în timp printr-o diversitate de mijloace; unității umane trebuie să-i corespundă deci o educație unitară. Mediul școlar trebuie să constituie, în primul rînd, climatul în care elevul să învețe normele vieții în colectiv și să se pregătească pentru viitorul său rol social. Acest mediu nu poate fi nici artificial și nici haotic; e este prin însăși natura sa sănătos și echilibrat, capabil să influențeze pozitiv și să împună chiar respectarea regulilor indispensabile vieții în colectiv. Deci din capul locului nu se poate pune problema unui periclit social din partea unor adolescenți cu deprinderi rele de conduită asupra masei mari de elevi date în grija școlii. Elevii certai cu disciplina prezintă doar cazuri izolate, care chiar dacă „dau de furcă” profesorilor nu pot ajunge să prejudicieze procesul de învățămînt decît în cazul cînd școala le dă frîu liber. Prin urmare, acest raport între forța colectivului și influența negativă a unor elevi trebuie înțeles just și apoi acționat în consecință.

Îngăduința și toleranța încurajează manifestările negative care dacă nu sînt înfrîmate la timp nu numai că dăvinează colectivului dar îi aduc și pe profesori în situația de a nu mai putea interveni cu folos, le pun autoritatea sub semnul întrebării. Competența școlii trebuie dublată de o atitudine activă a cadrelor didactice, de o exigență pedagogică fără oscilații, de fermitate și discernămint în măsurile educative ce se iau. Cum este cultivată responsabilitatea elevilor față de faptele proprii? Le oferim oare posibilitatea reală de a-și afirma inclinațiile pozitive? Li se acordă atunci cînd trebuie și așa cum trebuie încredere, cum îi stimulam în fața colectivului de elevi atunci cînd ei manifestă dorința de a se îndrepta? Ce perspective concrete le oferă școala? Simt ei căldura și sprîjnul de care unorii unii dintre ei sînt lipsiți în familie? Sînt întrebări-problemă pe care cred că e dator să și le pună mereu fiecare pedagog.

Cred că, în general, obligațiilor școlii, părinților trebuie să le răspundă în aceeași măsură? Sînt întrebări-problemă pe care cred că e dator să și le pună mereu fiecare pedagog. Cît privește folosirea unei anumite terminologii cum e aceea de „elevi-problemă”, înțrătat în vocabularul pedagogic uzual, nu cred că este chiar atît de important să ne oprim asupra ei. Folosirea unui astfel de epitet nu împiedică cu nimic asupra muncii noastre de educație. Importante sînt conținutul și eficiența ei. S-o facem cu pasiune și cu folos pentru copiii ce ne sînt încredințați.

gogice dau într-adevăr greș, părinții nu răspund apelului nostru. În general cred că se face încă puțin pentru ca părinții să înțeleagă și să simtă că grija pentru copiii lor, atitudinea activă în procesul de educație nu înseamnă doar îndeplinirea unei datorii elementare a cotului etic al familiei ci mult mai mult decît atît: o dorință de îndeplinirea căreia răspund în fața întregii societăți, căreia trebuie să-i dea oameni întregi, capabili să dea societății ceea ce ea le pretinde. Privite din acest unghi lucrurile, cred că există posibilitatea ca, întărînd metodele pedagogice de consolidare a legăturii dintre școală și familie, să găsim măsuri de cooperare mai directe a părinților în procesul educării temeinice a elevilor.

În munca mea, cum e și firesc, am întîlnit nenumărate cazuri dificile și m-aș putea afirma că am găsit întotdeauna soluțiile cele mai potrivite sau că am acționat în așa fel încît să le depășesc cu succes. Experiența mai multă îmi dă însă la conștință că prima condiție a reușitei în educarea unor elevi refractari disciplinei este cunoașterea lor temeinică, necesitatea de a ține seamă de marea mobilitate a personalității lor în formare, de cauzele care generează anumite manifestări, de influențele la care sînt supuși și potențialul lor pozitiv în care trebuie să ai încredere și să-i dirijezi cu pricepere.

Este de foarte mare importanță și, în continuare, să îmbunătățim metodele, și aici tactul pedagogic joacă un rol foarte însemnat de studiere sub diferite aspecte a individualității copiilor, a formării lor în funcție de mediul familial, de împrejurările sociale, etice, de anumite situații care se petrec în viața copilului, să cercetăm, de asemenea, particularitățile psihice, antecedentele de sănătate, formarea idealului de viață. Sînt o seamă de cărințe care converg către concluzia că adolescența și problemele ei trebuie atacate mai științific de către educatori, împreună, bineînțeles, cu cercetătorii noștri specializați, ale căror eforturi trebuie orientate mai hotărît și mai conservent asupra problemelor muncii de educație.

De asemenea, n-ar fi lipsită de realism, cred, o propunere ca aceasta: să se studieze mai atent viața internatelor școlare în care, după părerea mea există posibilitatea unei supravegheri mai atente și continue a elevilor.

Pentru copiii a căror supraveghere nu poate fi asigurată de familie, fiind expuși influenței unui mediu viciat fie în afara familiei sau în cadrul ei, ar fi de dorit ca forurile superioare de învățămînt (respectiv Ministerul Învățămîntului, secțiile de învățămînt) să creeze școli speciale cu internate în care să se asigure un regim de viață riguros organizat și o încadrare cu cei mai destoinici pedagogi.

Cît privește folosirea unei anumite terminologii cum e aceea de „elevi-problemă”, înțrătat în vocabularul pedagogic uzual, nu cred că este chiar atît de important să ne oprim asupra ei. Folosirea unui astfel de epitet nu împiedică cu nimic asupra muncii noastre de educație. Importante sînt conținutul și eficiența ei. S-o facem cu pasiune și cu folos pentru copiii ce ne sînt încredințați.

— În vorbirea uzuală în școală folosește termenul „elevi-problemă” în sensul că există copii și adolescenți care nu ridică nouă, educato- rilor, probleme deosebite într-un mod de-a face cu unul al procesului educativ. Dar toți copiii ridică probleme; într-un anumit sens este firesc. Poate nu este formularea cea mai fericită; sigur, avem de-a face cu unul din acele clișee verbale pe care, din comoditate, ni-l însușim și în virtutea inerției, îl folosim.

Măturîndu-se (tutși că m-a frapat neplăcut sensul negativ atribuit noțiunii „elevi-problemă”). Trebuie să spun că am folosit mai des această formulă la adresa unor elevi foarte buni din școala și afirm acest lucru nu pentru că în să reabilitez un termen, ci pentru că, realmente, elevii de- tați, sirguincoși, cu o mare curiozitate pentru diverse domenii, mi-au ridicat de-a lungul carierei mele didactice cele mai multe probleme. A trebuit să răspund cu competență setei lor de a ști, curiozității lor nesfîrșite, mi-au fost necesare argumente puternice pentru a-i convinge de un adevăr sau altul, trebuia să le temperez zelul atunci cînd, întrecînd măsura, își periclitau sănătatea învălînd ziua și noaptea, ori

o porneau pe calea unei prelungiri aplicării. Mi-au ridicat probleme serioase cînd venea timpul să-i sfătuesc ce profesune să-și aleagă, ce cale să urmeze în viață. Orice profesor poate con-

— Pe cînd cellalți se probleme ne pun? Cele mai multe (în de disciplină, de comportare și încep, de regulă, de la lucruri foarte mici. Să luăm aspectul cel mai curent al indisciplinei: indisciplina

— Pe cînd cellalți se probleme ne pun? Cele mai multe (în de disciplină, de comportare și încep, de regulă, de la lucruri foarte mici. Să luăm aspectul cel mai curent al indisciplinei: indisciplina

— Pe cînd cellalți se probleme ne pun? Cele mai multe (în de disciplină, de comportare și încep, de regulă, de la lucruri foarte mici. Să luăm aspectul cel mai curent al indisciplinei: indisciplina

— Pe cînd cellalți se probleme ne pun? Cele mai multe (în de disciplină, de comportare și încep, de regulă, de la lucruri foarte mici. Să luăm aspectul cel mai curent al indisciplinei: indisciplina

— Pe cînd cellalți se probleme ne pun? Cele mai multe (în de disciplină, de comportare și încep, de regulă, de la lucruri foarte mici. Să luăm aspectul cel mai curent al indisciplinei: indisciplina

O oră de clasă originală: „profesorul” de limbi străine este magnetofonul.

CE ÎMPIEDICĂ O PRACTICĂ PEDAGOGICĂ EFICACE

PUNCTE DE VEDERE

Unele neajunsuri privind practica pedagogică nu pot fi înlăturate numai prin străduința responsabililor de practică din școli, a îndrumătorilor pe facultăți sau a membrilor catedrelor de pedagogie, deoarece ele privesc normele stabilite de Ministerul Învățămîntului.

— În primul rînd amintim faptul că unii studenți nu fac față practicii deoarece sînt lipsiți de apțiutudini pentru munca didactică. De aceea o problemă de maximă actualitate ar fi, credem, selecția candidaților înscriși la examenele de admitere în facultățile cu profil didactic. În cadrul unor probe eliminatorii, candidații să dovedească apțiutudini pentru profesia optată. Planul de învățămînt va trebui completat cu ore de laborator în cadrul cărora studentul să-și antreneze apțiutudinea didactică.

— O altă observație se referă la volumul mic de ore afectat de planul de învățămînt practicii studenților. De exemplu, un student de la Institutul de 3 ani, Facultatea de naturale, ține un număr de 8 lecții (asistat de colegii din grupă) și circa 10 lecții individuale (numai în prezența profesorului clasei). Se pot forma deprinderi în 18 ore, eșalonate pe o perioadă de 2 ani? Nu este cazul să demonstrăm că predarea lecției ca oricare altă activitate practică, presupune însușirea unor deprinderi, precepții și obiceiuri de muncă, care, așa cum se știe, se elaborează în timp, dar prin exerciții numeroase, organizate sistematic. Asistarea la lecție nu poate înlocui predarea. De asemenea, explicațiile verbale audiate de studenți în orele de metodică sînt insuficiente pentru învățarea tehnicii predării. Instrucțiunile (descrierea verbală a felului cum să acționăm) nu poate depăși cadrul general al acțiunilor. Numai încercările personale repetate și perfectate prin îndrumare și autocontrol duc la progres efectiv. Cele 8 ore de practică nu reușesc nici pe departe să se finalizeze cu formarea deprinderilor și preceperilor didactice necesare viitorului profesor.

— Propunerile pentru remedierea acestei situații nu pot fi analizate decît sumar în cadrul unui asemenea articol. Ele trebuie să formeze un studiu aparte. Sugerăm doar posibilitatea creșterii numărului orelor de practică prin introducerea practicii de o zi. În prezent, studenții, împărțiți pe

grupe, merg într-o anumită școală și asistă la 3 lecții de probă, tinute de colegii lor). În felul acesta în loc de 6-7 lecții anual, fiecare student va putea ține circa 36 lecții (30 lecții asistate de profesorul clasei și 6 lecții asistate de colegii din grupă, metodistul clasei și metodistul catedrei). Cei 3 studenți, cîte unul din fiecare grupă, care lipsesc de la cursuri, în cadrul practicii individuale (o dată pe lună), își vor putea recupera rămînerea în urmă prin studiu individual.

— O altă propunere se referă la prelungirea duratei practicii pedagogice prin adaptarea desfășurării cursurilor pe trimestre la toate facultățile care pregătesc profesori. Faptul că studenții încep cursurile cu o lună mai tîrziu, că vacanța lor de iarnă nu coincide cu vacanțele de iarnă și primăvară ale elevilor face ca perioada de practică să se desfășoare numai în două treimi din anul școlar. La aceasta se adaugă și circa o lună rezervată pregătirii sesiunilor de examene.

— O ultimă cauză, care, credem noi, influențează negativ eficiența practicii în ceea ce privește buna pregătire a viitorilor profesori este insuficiența îndrumare metodică. Aceasta provine, pe de o parte, din obiceiul de a numi ca îndrumător de practică asistenți și lectori de la catedra respectivă, fără vechime în învățămîntul de cultură generală sau lectori de la catedra de pedagogie care nu cunosc problemele specialității. Nu rare sînt cazurile cînd lipsa de experiență didactică este agravată de o lipsă de metodică sînt insuficiente pentru învățarea tehnicii predării. Instrucțiunile (descrierea verbală a felului cum să acționăm) nu poate depăși cadrul general al acțiunilor. Numai încercările personale repetate și perfectate prin îndrumare și autocontrol duc la progres efectiv. Cele 8 ore de practică nu reușesc nici pe departe să se finalizeze cu formarea deprinderilor și preceperilor didactice necesare viitorului profesor.

— Propunerile pentru remedierea acestei situații nu pot fi analizate decît sumar în cadrul unui asemenea articol. Ele trebuie să formeze un studiu aparte. Sugerăm doar posibilitatea creșterii numărului orelor de practică prin introducerea practicii de o zi. În prezent, studenții, împărțiți pe

— O altă observație se referă la volumul mic de ore afectat de planul de învățămînt practicii studenților. De exemplu, un student de la Institutul de 3 ani, Facultatea de naturale, ține un număr de 8 lecții (asistat de colegii din grupă) și circa 10 lecții individuale (numai în prezența profesorului clasei). Se pot forma deprinderi în 18 ore, eșalonate pe o perioadă de 2 ani? Nu este cazul să demonstrăm că predarea lecției ca oricare altă activitate practică, presupune însușirea unor deprinderi, precepții și obiceiuri de muncă, care, așa cum se știe, se elaborează în timp, dar prin exerciții numeroase, organizate sistematic. Asistarea la lecție nu poate înlocui predarea. De asemenea, explicațiile verbale audiate de studenți în orele de metodică sînt insuficiente pentru învățarea tehnicii predării. Instrucțiunile (descrierea verbală a felului cum să acționăm) nu poate depăși cadrul general al acțiunilor. Numai încercările personale repetate și perfectate prin îndrumare și autocontrol duc la progres efectiv. Cele 8 ore de practică nu reușesc nici pe departe să se finalizeze cu formarea deprinderilor și preceperilor didactice necesare viitorului profesor.

— Propunerile pentru remedierea acestei situații nu pot fi analizate decît sumar în cadrul unui asemenea articol. Ele trebuie să formeze un studiu aparte. Sugerăm doar posibilitatea creșterii numărului orelor de practică prin introducerea practicii de o zi. În prezent, studenții, împărțiți pe

— O altă observație se referă la volumul mic de ore afectat de planul de învățămînt practicii studenților. De exemplu, un student de la Institutul de 3 ani, Facultatea de naturale, ține un număr de 8 lecții (asistat de colegii din grupă) și circa 10 lecții individuale (numai în prezența profesorului clasei). Se pot forma deprinderi în 18 ore, eșalonate pe o perioadă de 2 ani? Nu este cazul să demonstrăm că predarea lecției ca oricare altă activitate practică, presupune însușirea unor deprinderi, precepții și obiceiuri de muncă, care, așa cum se știe, se elaborează în timp, dar prin exerciții numeroase, organizate sistematic. Asistarea la lecție nu poate înlocui predarea. De asemenea, explicațiile verbale audiate de studenți în orele de metodică sînt insuficiente pentru învățarea tehnicii predării. Instrucțiunile (descrierea verbală a felului cum să acționăm) nu poate depăși cadrul general al acțiunilor. Numai încercările personale repetate și perfectate prin îndrumare și autocontrol duc la progres efectiv. Cele 8 ore de practică nu reușesc nici pe departe să se finalizeze cu formarea deprinderilor și preceperilor didactice necesare viitorului profesor.

— Propunerile pentru remedierea acestei situații nu pot fi analizate decît sumar în cadrul unui asemenea articol. Ele trebuie să formeze un studiu aparte. Sugerăm doar posibilitatea creșterii numărului orelor de practică prin introducerea practicii de o zi. În prezent, studenții, împărțiți pe

— O altă observație se referă la volumul mic de ore afectat de planul de învățămînt practicii studenților. De exemplu, un student de la Institutul de 3 ani, Facultatea de naturale, ține un număr de 8 lecții (asistat de colegii din grupă) și circa 10 lecții individuale (numai în prezența profesorului clasei). Se pot forma deprinderi în 18 ore, eșalonate pe o perioadă de 2 ani? Nu este cazul să demonstrăm că predarea lecției ca oricare altă activitate practică, presupune însușirea unor deprinderi, precepții și obiceiuri de muncă, care, așa cum se știe, se elaborează în timp, dar prin exerciții numeroase, organizate sistematic. Asistarea la lecție nu poate înlocui predarea. De asemenea, explicațiile verbale audiate de studenți în orele de metodică sînt insuficiente pentru învățarea tehnicii predării. Instrucțiunile (descrierea verbală a felului cum să acționăm) nu poate depăși cadrul general al acțiunilor. Numai încercările personale repetate și perfectate prin îndrumare și autocontrol duc la progres efectiv. Cele 8 ore de practică nu reușesc nici pe departe să se finalizeze cu formarea deprinderilor și preceperilor didactice necesare viitorului profesor.

— Propunerile pentru remedierea acestei situații nu pot fi analizate decît sumar în cadrul unui asemenea articol. Ele trebuie să formeze un studiu aparte. Sugerăm doar posibilitatea creșterii numărului orelor de practică prin introducerea practicii de o zi. În prezent, studenții, împărțiți pe

Fotbal, Handbal, Volei,
Scrimă, Canoaaj, Baschet,
Box, **MARTI** Oină,
Șah, Popice,
Ciclism, Polo, Tenis,
Natație, Box, Tir, Șah

SPORT

Intr-un meci spectaculos, Grigora Rostie a dispus cu 3-0 de Steaua Bucuresti la rugbi

DINCOLO DE STADION

de Dan Deșliu

Obisnuitii tribunelor știu că există un moment cu totul aparte, o senzație care nu poate fi redată nici de ecranul televizorului, nici de reportajele ulterioare. E vorba de momentul acela, când cele două formații intră pe teren. Impintimate de o formidabilă răsfoare: momentul în care sprințeria se îndreaptă spre blocatură, grăbi, concentrați, ca și cum s-ar apleca asupra unei ecuații foarte complicate: momentul în care ultimul cuplu de adversari trece la masa de joc, pentru disputa decisivă... În clipa aceea, inima omului din tribune bate la unison cu inima favoritelui său: suporteria se confundă cu cei ce poartă fic colorile clubului drag, fic colorile sportive ale țării. De altfel, mi se pare evident că sportul competițional ar fi de neconceput fără această năzuință comună către victorie a celor de pe teren și a susținătorilor din tribune ori de acasă, de la cîteva zeci, sau sute, sau mii și mii de kilometri.

S-a scris și s-a vorbit adesea despre atașamentul unor sportivi remarcabili față de echipa din care fac parte. Există și la noi numeroase exemple de acest gen — atît pe plan individual, cît și colectiv. În fotbal, de pildă, amuzase proverbială, la un moment dat, tenacitatea și coeziunea morale a coechipierilor de la Steaua. Datorită în bună măsură acestei trăsături, Voinescu, Apolzan, frații Zavoda, Constantin, alături de toți ceilalți colegi ai lor, mai vîrstnici sau mai tineri, au deținut ani în șir supremația pe plan intern și ne-au reprezentat cu cinste în multe confruntări internaționale. Un „caz” individual foarte interesant mi se pare acela al lui Popa, inimosul fundaș dinamovist. Chiar dacă trece printr-o eclipsă de formă, el găsește aproape întotdeauna resurse nebanuete pentru a se mobiliza în partidele de mare importanță, în care e vorba de prestigiu clubului sau de cîstea colorilor naționale. Amintesc, la întîmplare, revansa cu spaniolii sau meciul cu Cehoslovacia, cînd a contribuit chiar la înscrierea golului victoriei.

O reputație temeinică, pe deplin meritată, și-au creat și voleibaliștii de la Rapid, mulți campioni ai țării și ai Europei. În repetate rînduri, ei s-au dovedit capabili să răstoarne rezultatul unei dispute printr-o uimitoare putere de luptă, prin dăruirea nelimitată a fiecărui echipier scopului colectiv, colorilor supreme ale clubului, ale patriei. Același lucru se putea spune, pînă nu demult, despre handbaliștii formației „Dinamo” în rîndurile cărora se numără unii dintre componenții de bază ai lotului nostru reprezen-

COLORILE clubului

tativ. Se pare, însă, că laurii cîștigați de-a lungul anilor i-au făcut pe unii să uite, de la o vreme, acele trăsături caracteristice adevaților maeștri într-o disciplină sportivă — inclusiv devotamentul profund pentru emblema clubului din care fac parte. Altmînter nu ne putem explica maniera în care au evoluat recent în fața publicului bucareștean, în meciul cu Dukla Praga — formație, ce-i drept, redutabilă, dar pe care am văzut-o plecînd steagul ideii juca la fel de bine sau poate chiar mai bine decît ultima dată) în două rînduri — și anume, tot în confruntări decisive cu campioni noștri. Pe atunci, însă, jocul dinamovistilor purta pecetea elanului, a entuziasmului, a dăruirii de sine — pe cînd acum singura trăsătură evidentă mi s-a părut a fi blazarea — o blazare totală, aproape agresivă. Bineînțeles, în asemenea condiții e greu să aspiți la victorie.

Lipsa de concentrare, de perseverență, în urmărirea unei performanțe înalte, s-a exprimat — desigur, nu în același mod — în ratarea de către hocheiștii noștri a primului loc în seria B la „mondialele” de la Viena. După cum se știe, reprezentanții României au avut rezultatul optim „în buzunar”, dar au lasat să se scape printr-o deșertă, fiind egalati atît de polonezii cît și de austrieci în ultimele secunde ale întîlnirilor respective. Este ucidătoare că un surplus infim de hotărîre, o mai exactă înțelegere a răspunderii pentru gloria sportivă a colorilor țării, ar fi dat băieților noștri și suporterilor lor satisfacția unui rezultat de mare prestigiu internațional.

În acest sens, trebuie să aplaudăm fără rezerve exemplul jucătorilor de tenis de masă de la C.S.M. Cluj: de departe de a intra în panică, după victoria la limită (5-4) obținută la Cluj, în prima manșă, — ei s-au mobilizat puternic pentru revansa de la Budapesta reușind să întrecă adversarii cu categoricul scor de 5-2 și să-și aducă pentru a treia oară titlul suprem continental și trofeul „Cupa Campionilor Europeni”. Vrednici purtători ai colorilor țării s-au dovedit recent alergătorii de cross, învingătorii în două din cele patru probe individuale, precum și în clasamentul pe națiuni la ultima ediție a „Crosului Balcanic”. Multă satisfacție ne-a produs, de asemenea, cele două succese, în deplasare, obținute de fotbaliiștii români în actualul sezon, la Atena și Paris. Să sperăm că ele vor fi confirmate din plin cu prilejul viitoarelor întîlniri, îndeosebi în meciul cu echipa Italiei, unde avem posibilitatea să realizăm o performanță de mare anvergură. Pentru aceasta este însă absolut obligatoriu ca, pe lîngă o pregătire tehnică și tactică superioară, cei unsprezece titulari să lupte ca un singur om, din primul pînă la ultimul minut, pentru a da o nouă strălucire palmaresului echipei reprezentative, pentru a spori gloria sportivă a colorilor țării.

Colorile clubului, colorile patriei... După mine, cel mai frumos titlu de onoare al unui sportiv este aprecierea că a luptat întotdeauna în mod exemplar pentru echipa sa, fie că-i vorba de club, fie că-i vorba de reprezentativa țării. Și pot spune cu certitudine că toți cei ce s-au ilustrat prin comportări ieșite din comun în cadrul formației reprezentative au fost, invariabil, sportivi cu o înaltă ireproșabilitate în cadrul echipei de club, oamenii de bază ai colectivului din care făceau parte. În ultima analiză, ceea ce generează o comportare la înălțime. În ambele cazuri, este sentimentul de responsabilitate față de cei ale căror inimi bat la unison cu inima ta, suporterii atîc de numeroși și de entuziaști în numele cărora te avinți în întrecere.

Succesul luptătorului Ion Baclu la Sofia

● În cadrul turneului internațional de lupte grecoromane de la Sofia primul loc la categoria 57 kg a revenit sportivului român Ion Baclu, care a cîștigat toate partidele sustinute. În finala competiției, Baclu l-a învins la puncte pe Varga (Ungaria), fost campion al lumii.

Tinerii tenismeni români învingători în compania celor sovietici

● Intîlnirea de tenis dintre selecționatele de tineri ale României și U.R.S.S., desfășurată în Capitală, a luat sfîrșit cu rezultatul de 3-2 în favoarea formației române. În meciul feminin București-Moscova victoria a revenit sportivelor române cu scorul de 3-2.

Echipele Japoniei au cucerit titlurile C. M. de tenis de masă

● Echipele Japoniei au reîntîrnat în posesia cupelor „Swaythling” și „Corbillon” ale campionatului mondial de tenis de masă. În finala probei masculine echipa Japoniei a învins cu scorul de 5-3 selecționata H. P. D. Coreene. Meciul a avut o desfășurare interesantă. La scorul de 3-3, japoanezul Hasegawa și-a adus echipa în avantaj cîștigînd cu 21-16, 21-16 în fața lui Woong. Apoi Kagi-moto l-a învins cu 21-18, 21-18 pe Cian Ho, asigurînd succesul echipei sale. În finala probei feminine echipa Japoniei a învins cu scorul de 3-0 echipa U.R.S.S.

Moiceanu a cîștigat „Cupa F.R.C.”

● Cea de-a 10-a ediție a competiției cicliste „Cupa F.R.C.” s-a încheiat ieri cu victoria ciclistului român Gabriel Moiceanu care a sîmbătat 394 km în 9h 38' 38". În urma lui s-au clasat în ordine Bobekov, Kirilov, Savecv (toti din echipa Bulgariei), Gh. Moldoveanu, Ceanelcu, Clumeț, C. Dumitrescu etc.

care ar dori și el să facă mișcare, să se destîndă după orele de lucru. Intrecerile spartachiade de iarnă ar fi putut constitui desigur un bun prilej de antrenare a tinerilor la practicarea sportului. E drept, au fost organizate întreceri de patru discipline: tenis de masă, șah, haltere și tir. Cîți tineri au participat însă la aceste întreceri asta nu se mai știe. „Datele” sînt bine „încadrate” într-un dulap al consiliului asociației, ce conține situații și bilanțuri sportive (de așa ceva asociația sportivă nu dăce lipsă), iar cheile... nu se găsesc. Discuțiile purtate cu tinerii din mai multe secții au seos însă la iveală că de fapt organizarea întrecerilor a fost o formalitate. Cîteva aspecte privind concursul pentru insigna de poli-sportiv ilustrează aceeași situație. S-a început prin „măsurii organizatorice” s-a constituit o comisie

Practic în această mare uzină bucareșteană, întreaga activitate sportivă se rezumă la fotbal și în parte la popice. Există părerea unanimă că lucrurile se pot umi din loc. Important mi se pare ca tovarășii din comitetul U.T.C. să luțeleagă cu alături de asociația sportivă și ei sînt răspunzători deopotrivă de buna desfășurare a activității sportive a tinerilor uzinei. În primul pas concret ce trebuie să-l facă în această direcție este stabilirea unor măsuri practice, eficiente, care să asigure participarea masei de tineri la activitățile sportive preferate. În ceea ce privește baza materială, terenul folosit împreună cu asociația sportivă „Flacăra roșie”

UNDE și CUM

Asociația sportivă a Uzinei „Timpuri Noi” din București numără 800 de membri dintre care peste 800 sînt tineri. Un sport pilant al activității sportive, făcut împreună cu tovarășii Comitetului Dumitrescu, membri ai comitetului U.T.C. al uzinei, arată astăzi o senzație de fotbal cu o echipă de seniori care activează în campionatul național și o echipă de juniori, cuprinzînd 30 de tineri fotbaliiști, secția de bas care este înscrisă în campionatul național al clubului Olimpia „Luptele” au reprezentanți și aceia la Steaua (de Penulețiu) secția de popice — 14 sportivi componenți ai celor două echipe din campionatul național, tenisul de masă cuprinzînd pe 2 oameni și, în schimb, șahul cu un reprezentant, Mihai Candrea. După toate regulile actuale, dacă am scos din seamă asta înseamnă căm 50 de tineri din uzină sînt cuprinși într-o activitate sportivă oarecum sistematică și permanentă. Tragem linie și stabilim pe cei care privesc numai și vom vedea că cel puțin 750 de tineri sînt rămași în uzină acestei activități.

E firesc să întrebăm: pentru ceia din urmă, adică marea majoritate, ce acțiun s-au organizat ca formă de atragere a lor pe stadion s-au folosit?

Comitetul U.T.C. consiliul asociației sportive vînzîndu-se în posesia de a nu găsi un răspuns la aceste întrebări apelează la justițiar. Nu-cum terenuri, nu-cum spații? Ca și cum existența spațiului liber pentru amenajarea de terenuri în incinta uzinei

are o orientare către tinerii sportive care solicită start fizic, energie. Dar așa cum am văzut, atletica grea, luptele, halterele, hoșul este foarte puțin prezentă în preocupările consiliului asociației sportive. Pînă și haltera confecționată de tineri — dormici tocmai să facă sport a dispărut cu discuti cu tot, nu cele două saltele de lupte pe care le-a avut asociația s-au deteriorat complet după o îndelungată „pastrare” în pivniță.

Se pare, așadar, că e nevoie de o substituie în locul argumentului cu spațiul să-l înlocuim cu „lipsa de interes” a asociației și comitetului U.T.C. pentru sportul de masă. În argumentarea a-

„ȘI S-AU CÎNTAT ȘI CÎNTICE DE LUME”

Marea aventură a Realului a început pe jumătate de secol — a intrat în faza de apogeu. Vom vedea în curînd Podul Grant acoperit cu covoare persane, iar pe Dumitriu și Ionescu pusi în ramă de lemn, Gulesteanii, soșii cu mie cu mare, cu toată gîrla, ca să-i susțină pe fahiri, la sfîrșitul meciului cu Dinamo, au înconjurat autobuzul Rapidului, împodobit cu drapel, așa cum se spune că e acela al Penarolului, și timp de aproape o oră un scandal: campionii — campionii. Frau acolo teji „napolitani”, plus unul T.G. — a rugat să îi numele secret) care, cu cîteva zile în urmă, s-a prezentat la mine și mi-a reproșat că de ce n-am povestit și de el într-un articol închinat suporterilor din cartierul gării. „Dar, dumnea ta ce merite ai?” I-am întrebă. „Pai eu, mi-a răspuns T.G., cînd pierde Realul, mă întorc de la stadion decult, cu pantofii subșonari și trei nopți la rînd dorm pe acoperișul casei”. „Și dacă plouă?” am vrut eu să-l pun în încercătură. „Dară plouă, mă vir în pod, și imediat cum se limpezesc cerul, trec din nou pe acoperiș”. Martorii de sol au probat sușele.

Dar să vedem ce a fost pe teren. Partida dintre Steaua și Progresul, programată în deschidere, a întrecut toate așteptările noastre în bine. Cap de afiș s-au dovedit a fi bancherii, în frunte cu marele nedreptățit al norocului, Mateianu, și cu masivul Elisae care, parăz mai mult decît Constantin, cunoaște secretul tineretii fără bătrînet. Echipelile s-au împărțit punctele, dar Progresul merita victoria, fiindcă a fost tot timpul mai aproape de soare, cum ar zice poetul. Tinerii jucători din formație — Taralungă, Soangher și I. Popescu, frațele lui Tică de la Steaua — au răspuns prompt la toate comenzile lui Mateianu și Matei și, cînd a fost cazul, au făcut carășule sadea.

De la Steaua, foarte bun! Haidu, Voinea, Profesorul și Jenel. Și parăz și fundașul Sătmăreanu s-a mișcat mult mai bine decît făcîndu pe o prîclică vizionară în ultima vreme. De unde trag concluzia că nu-l prea stă bine în rol de ve-

Derbiul returului: Rapid — Dinamo Bucuresti a prilejuit o partidă spectaculoasă, care a netezit drumul formației rapidiste spre cucerirea titlului

de de cinema. Slab, nepermis de slab. Bu-jor Halmágeanu. Slab, dar căzut cu amîndouă miinile pe roata norocului. Iie, Dana, I-a „văzut”, totuși, bun pentru lotul național. N-a jucat de o jumătate de an la reîntrire, a făcut numai gafe, și cu toate acestea e chemat să ne reprezinte în confruntări internaționale. Care sînt criteriile de selecție, nimeni nu mai înțelege. Vine apoi la

Stefan cel Mare, inclusiv Nunweiler III, cel cu inima largă cît două maldane pe care joacă puștii de dimineață pînă seara, tremurau, Miza Jocului, enormă, a făcut ca spectacolul să nu se desfășoare la cel mai înalt nivel. În prima parte, dinamovistii, care știu să se mobilizeze mai repede și mai bine în momentele cheie, au presat, dar lipsa unui picior de aur în linia de

atac s-a făcut resimțită. Pe urmă, Realul și-a intrat în mină. Și primul merit revine liniei de fund — Lupescu, Motroc, Dan, Greavu — care a izbutit să măture terenul și să pună în cursă pe cei doi vrăjitori, Dumitriu și Ionescu, unul mai bun decît altul, au dat un lozare jocului (de la adversar, Radu Nunweiler și frațele său mai mare au fost cei mai periculoși) și l-au imprimat, uneori, o viteză amețitoare. Parpală și Năsturescu au munit și el extraordinar de mult. Golurile semnate de Dumitriu și Năsturescu, im-parabile și lucrate magistral.

Realul a avut și un 11 m, ratat de Ion Ionescu — a trimis mingea în bară, și cînd balonul a revenit în teren nici un coechipier de-al său nu s-a repetit să-l lovească și să-l trîmă în plasă: oare jucătorii din linia Realului nu cunosc regulamentul? Puiu Ionescu mi-a spus în drum spre casă: „Nu-mi pare rău că am ratat. După părerea mea, Nelu n-a comiș heni, mingea l-a lovit în piept”. Cînd mă îndreptam să lovesc mingea (hotărîsem să o trîm în dreapta lui Dăicu) l-am auzit pe Neiu și pe Gherghelii strigîndu-l lui Dăicu: „dreapta, Iie” și atunci, fulgător, am trimis spre stînga portarului, și am nimerit bara. E mai bine așa, golul ăsta ar fi umbrit victoria echipei noastre. Cred, însă, că pasa pe care l-am servit-o lui Dumitriu la înscrierea primului gol mă va absolvi de mustrările zărilor și ale spectatorilor”.

Avînd în vedere declarația lui Ionescu, găsește că arbitru grec Antonios Kitsoukalis n-a fost chiar la înălțimea așteptărilor.

În provincie, X-ul stă la baza acestei lăzări, Craiovenii, care, vorba prietenului meu Petre Drăgu, duminecă trecută au cam lasat să se vadă niște alță bă pe la încheietura vesteaților, au plătit la Iași mai scump decît credeau. Portarul arădan Gornea l-a umli pe pescaril din gura Deltei, iar brașovenii, în sfîrșit, îndrăveniții, și-au amintit că sînt dintr-un oraș cu mulți alpiniiști.

Cum s-ar zice, singurii studenți trag la fit.

Calendoscop

● Într-o scrisoare adresată lui Cassius Clay un oarecare Hakasalo de origine finlandeză, nu se sfîște să afirme că este în măsură să-l pună K.O. pe campionul mondial în nici mai mult nici mai puțin de... trei secunde. Jucînd după aspectul exterior — finlandezul este mic de statură și cu o musculatură slab dezvoltată — desigur că în nimeni nu se încumeta să-l ia în serios. Explicația însă o află în finalul scrisorii: „Nici măcar n-am nevoie de mînuși; ochii mei vor face totul!” Hakasalo se ocupă cu hipnotismul.

● În timpul unei curse de automobile desfășurate pe pista de la Brands Hatch (S.U.A.), s-a petrecut un fapt curios: paralel cu o mașină de curse F. 3, și pe deasupra ei, a zburat un alt automobilist, Gordon Yeager. El a făcut cu acest prilej o demonstrație publică, folosind un motor și echipament special. Nu întotdeauna se poate vedea o cursă între automobil și un... lecar.

● Olandezul Anton Geesink, campion olimpic la Tokio (judo — categoria grea), denumit și „omul care a făcut să plîngă Japonia” intrucit a cîștigat titlul suprem chiar în țara de haștină a acestui sport, se bucură de o popularitate puțin comună. Întrre altele, el a fost invitat pe un mare șantier naval la ceremonia hotărîrii unui vas care se va numi... Anton Geesink.

Ultima etapă a Cupei F.R.C., disputată în circuit, s-a soldat cu victoria ciclistului Gabriel Moiceanu

dergiul returului: Rapid — Dinamo Bucuresti a prilejuit o partidă spectaculoasă, care a netezit drumul formației rapidiste spre cucerirea titlului

Plecarea din Sofia a delegației de partid și guvernamentale a R. P. Bulgaria

SOFIA 17. Corespondentul Agerpres, Gheorghe Ieva, transmite: Asaltul diplomatic a parșii Sofia, părăsind la București, delegația de partid și guvernamentale a Republicii Populare Bulgaria, în frunte cu secretarul General Jivkov, prim-secretar al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria, care, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, va face o vizită oficială în România.

Din delegație fac parte: Ioan Boian Bilgaranov, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.C. Bulgar, Petko Kulbadinski, membru al Biroului Politic și C.C. al P.C. Bulgar, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria, prof. Ivan Popov, membru al Biroului Politic și C.C. al P.C. Bulgar, președintele Comitetului de Stat pentru Știință și progres tehnic, Konstantin Popov, ministru energiei electrice și al combustibilului, Milcho Balev, membru al

Conferința E. C. A. F. E.

Conferința anuală a Comisiei economice a ONU pentru Asia și Extremul Orient (E.C.A.F.E.) ale cărei lucrări au început la 3 aprilie, s-a încheiat luni la această reuniune a partenerilor, în calitate de observatori, ambasadorul Republicii Socialiste România în Japonia, Ion Dăescu.

Conferința a elaborat „Declarația de la Tokio” care preconizează adoptarea de către țările dezvoltate a unor măsuri pozitive în vederea dezvoltării economice a Asiei de sud-est.

Cu același aviz a plecat la București și ambasadorul Republicii Socialiste România în Republica Populăra Bulgaria, Ion Beldean.

La plecare, pe aeroportul din Sofia, membrii delegației au fost onduși de Jivko Jivkov, Teo Dracoleva, Ivan Mihailov, Todor Pavlov, Tano Tolov, Boiss Velcevo, membri ai Biroului Politic și C.C. al P.C. Bulgar, Danco Dimitrov și Gheorghe Kulisev, vicepreședinte și președintele Adunării Populare a R.P. Bulgaria, Ivan Basev, ministrul afacerilor externe, de membri ai C.C. și guvernului, ai președintelui Adunării populare, activiști de partid și de stat, conducători ai unor instituții centrale și obiective din Sofia.

Pe aeroport, au fost de față șefii misiunilor diplomatice acreditate în R.P. Bulgaria, membrii ambasadei Republicii Socialiste România și alți membri ai corpului diplomatic.

JAPONIA. Aspect de la mitingul care a avut loc recent la Tokio în cadrul celui de-al doilea val al ofensivei de primăvară

ANCHETA „APOLLO”

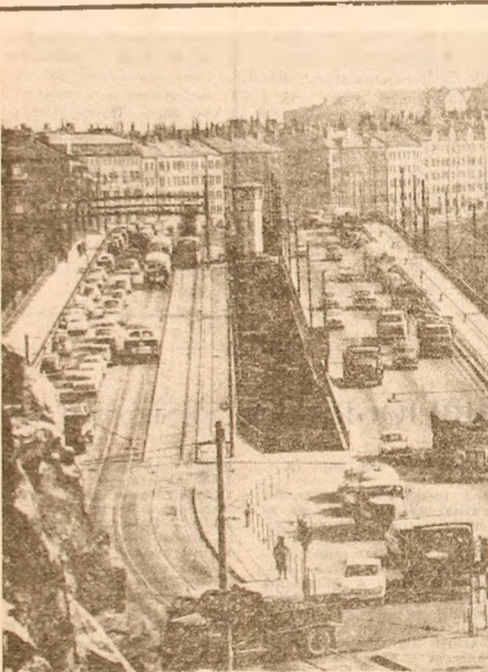
Congresul american continuă dezbaterile pe marginea raportului cu privire la cauzele incendiului care a provocat moartea la 27 ianuarie a.c., a celor trei cosmonauți americani. Dezbaterile de până acum, relevă agenția U.P.I., s-au caracterizat printr-un dezacord total în ce privește responsabilitățile N.A.S.A. și ale companiilor care concurează la realizarea programului „Apollo”.

Subcomitetul pentru probleme spațiale al Camerei Reprezentanților a convocat pentru azi cinci cosmonauți, care s-au spânzurat în legătură cu programul „Apollo”, și catastrofa de la Cape Kennedy. Pe de altă parte, Comitetul pentru probleme spațiale al senatului a cerut lui James Webb, director al N.A.S.A., să prezinte raportul „Phillips”, care, potrivit agenției U.P.I., este unul din documentele ce critică compania „North American Aviation Inc”, constructoare a cabinelor spațiale „Apollo”, pentru defectivități tehnice. Părerea celor mai mulți congresmeni este că societatea constructoare a cabinelor „Apollo” nu a respectat indicațiile tehnice, iar N.A.S.A. se face responsabilă pentru ce nu a urmărit asigurarea securității cosmonauților.

unele cercuri din America de sud ca un instrument de cooperare în vederea depășirii subdezvoltării. Piața comună este privită de Statele Unite ca o modalitate de a înlesni ptrunderea capitalului de pe Wall Street în economia sud-americană, deci interese și scopuri diametral opuse.

Rezultatele Conferinței au fost consemnate în documentul final. Redactat în termeni foarte generali și pe perioade imprecizabile, comunicatul comun evidențiază, de fapt, ceea ce mulți observatori prevăzuseră. Reuniunea la înalt nivel s-a dovedit a fi inutilă pentru sud-americani. Neumăratele probleme cărora sînt nevoiți să se facă față țările continentului nu au fost nici pe departe soluționate. „Stringerle de mână”, „politica zîmbetelor” și „declarațiile de intenții” de la Punta del Este au fost apreciate drept o „cortină diplomatică” a Washingtonului menită să acopere neînțelegerile care au devenit tot mai frecvente între Statele Unite și continentul sud-american.

IOAN TIMOFTE

SUEDIA. Podul Liljeholm din Stockholm

NOUTĂȚI DE PE... JUPITER

Uriașă planetă Jupiter, al cărei diametru este de 11 ori mai mare decât al Pământului și a cărui masă reprezintă în înalta din toate planetele, mai prezintă multe probleme rezolvate pentru astronomii. De la descoperirea radioastronomică s-a constatat că Jupiter emite de trei ori mai multă energie decât primește de la Soarelui. Cantitatea de energie pe care o emitează pe secunda corespunde unei bombe de hidrogen de 1000 megaton. Un cercetător de la Universitatea Princeton, din New York, susține că această energie se datorează diminuării continue a planetei. Fizicianul dr. Roman Smolouchowski a calculat că diametrul uriașei planete descrește anual cu cea o jumătate mm. Această contracție poate fi descoperită numai în stare lichidă sau gazoasă. Deasupra mantalei metalice se găsește un strat, corespunzând scoarței Pământului, din hidrogen lichid și solid.

Cea de-a zecea Lună a Planetei Jupiter, descoperită recent, va purta numele de Janus. Observațiile făcute la 9 ianuarie 1967 de la Observatorul Pic du Midi din Pirineii franceze, precum și alte 12 fotografii luate în Franța și America confirmă că Janus se învârtă pe o orbită într-un cerc aproape perfect.

„CORTINĂ DIPLOMATICĂ”

Navele militare urugvayene, care patrulau în rada localității Punta del Este, s-au retras la bazele lor. Detașamentele armate și poliției dispersate pe toate căile de acces spre stațiune au primit ordin să ridice restricțiile de circulație. Cele 7 rinduri de bariere care au interzis accesul „persoanelor neficiale” au fost înlăturate. Conferința Organizației Statelor Americane la nivel înalt s-a încheiat.

Agenda întâlnirii de la Punta del Este a constituit obiectul mai multor reuniuni ale organelor conducătoare ale Organizației Statelor Americane. Opineațiile diferite a miniștrilor de externe asupra problemelor ce urmau a fi dezbătute a făcut ca nici în ziua deschiderii conferinței, la 12 aprilie, să nu se ajungă la o poziție comună. „Solidaritatea interamericantă” în jurul căreia diplomații de la Washington încercaseră să-i reunescă, rîcn să naufragieze în ultimul moment. După trei zile de dezbateri apreciate ca fiind foarte aprinse, miniștrii de externe au convenit să-și continue lucrările reuniunii în paralel cu cele ale președinților.

Chiar din prima zi, președintele Johnson a fost nevoit să asculte cuvintele unor șefi de state care au solicitat „eliminarea inegalităților uriașe existente în prezent în comerțul S.U.A.—America Latină”. În ședințele următoare unii latino-americani au lansat atacuri energice împotriva politicii S.U.A. pe continentul sud-american. Otto Arosemena Gomez, președintele Ecuadorului la cărui secretariat lipsește de pe documentul final al conferinței fiind poziția deschisă împotriva exploatării de către marile monopoluri nord-americane a bogățiilor naturale de la sud de Rio Grande, a criticat „relațiile inechitabile” ale schimburilor comerciale ale Statelor Unite cu restul partenerilor din O.S.A. În esență, sud-americani au cerut președintelui S.U.A. să acorde un tratament preferențial pentru exporturile lor și facilități cu privire la folosirea creditelor primite din partea Washingtonului. Ce a oferit S.U.A.? Președintele Johnson — potrivit observatorilor — a promis o politică mai favorabilă față de membrii O.S.A. Cînd însă a fost vorba de concretizări, șeful Casei

Albe nu s-a angajat cu nimic. FRANCE PRESSE constată că „caracterul general și îndepărtat” al promisiunilor din cuvîntarea lui Johnson a fost, evident, de natură să pună capăt speranțelor latino-americanelor. Cu atît mai mult cu cît Johnson în discursul său nu a mai făcut nici o aluzie la cele 1500 milioane dolari, promise anterior, solicitate Congresului și refuzate. Comentarii au apreciat în unanimitate că șeful Administrației americane a evitat să formuleze angajamente financiare precise. Situația balanțelor de plăți, creșterea vertiginosă a cheltuielilor determinate de războiul din Vietnam au fost explicațiile pe care Johnson se pare că le-a acordat în afara sălii „Las Americas” de la San Raphael” în cadrul convorbirilor bilaterale (caracterizate adesea ca „delicate”, de la vila Beaulieu, unde-și avea reședința. Referitor la mult discutatul proiect al Pieții comune latino-americane, s-a convenit ca acest organism privit din unghi diferit de nord-americani și latino-americani, să intre în vigoare abia după 1965. Conceput de

AVERTISMENT ELECTORAL

„Săptămîna amară-ciniilor laboriste” — astfel caracteriza simțămîntul agenția REUTERS săptămîna care a trecut, marcată în Anglia prin desfășurarea alegerilor municipale. Intr-adevăr, trasatura esențială a acestei sesiuni electorale a fost înfrîngerea de mari proporții a partidului laborist.

Laburștii au pierdut controlul asupra Consiliului Municipal al Londrei (denumit în viața politică britanică „micul parlament”), control pe care l-au deținut, fără întrerupere, timp de 33 de ani. Ei au obținut acum doar 18 mandate, față de 82 ale conservatorilor. Eșecul londonez a fost amplificat de eel suferit pe scară națională în foarte multe din cele 58 de comitate. Districte tradiționale laboriste ca Lancashire, Cheshire, Leicestershire și Warwickshire au ieșit de sub controlul laboriștilor. E semnificativ faptul că partidul laborist a pierdut circumscripția Huxton pe care o reprezintă în Camera Comunelor premierul Wilson. În linii mari deplasarea de voturi în favoarea conservatorilor e evaluată la circa 15 la sută. „Este — remarcă ziarul liberal GUARDIAN — cea mai grea înfrîngere laboriștilor de după război

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

DUMINICĂ au fost date publicității numele celor 60 de deputați care au fost aleși simțămînt în Parlamentul Iordaniei. Candidații nu au reprezentat nici un partid politic, pentru că în Iordania toate organizațiile politice au fost interzise prin lege. Participarea la vot a fost foarte redusă și multe personalități proeminente au respins cererea guvernului de a-și depune candidatură. În orașul Ierusalim, de exemplu, unde au fost prezentați cinci candidați sprînjiliți de guvern, nu s-a votat de loc.

DELEGAȚIA SOVIETICĂ ȘI-A ÎNCHIEAT VIZITA ÎN IRAN

DELEGAȚIA guvernamentală sovietică, în frunte cu Nikolai Baibakov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Comitetului de Stat al Planificării din U.R.S.S., și-a încheiat vizita în Iran. După cum anunță agenția TASS, în timpul convorbirilor care au avut loc între delegația sovietică și autori-

tățile iranene s-a ajuns la o înțelegere în legătură cu colaborarea celor două țări în explorarea și exploatarea zăcămintelor petrolifere.

Uniunea Sovietică a acceptat să elaboreze pentru partea iraniană proiecte pentru construcția industrială, comunicații, energie electrică, construcții de baraje, irigații și explorarea zăcămintelor de minerale și să acorde Iranului asistență în înfăptuirea planului de dezvoltare a țării în aceste domenii. Cheltuielile părții sovietice pentru realizarea acestor lucrări vor fi compensate, potrivit înțelegerii, prin livrări de gaze și petrol.

PENTRU prima oară în Europa, un ordinar va lua în sarcina sa sectorul administrativ și sectorul medical al unui spital. Acest ansamblu electronic a fost instalat în Danemarca, la spitalul departamental din Gentofte.

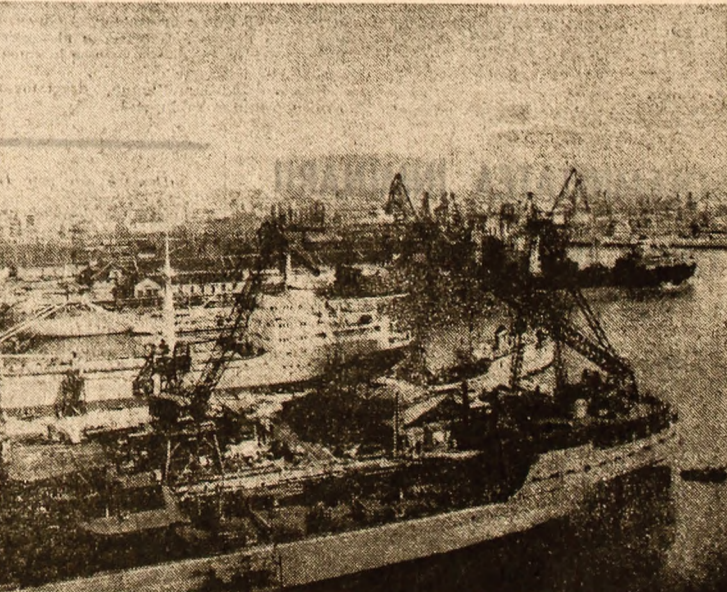
Se știe că de mai multă vreme maxile de calculat sînt folosite în domeniul medicinei. Aproape 40 de spitale din lume sînt utilate ca astfel de mașini.

La internare bolnavul va fi chestionat la fel ca și într-un spital obișnuit. Chestionarul completat va fi transmis ordinatului, care va deschide un dosar. Toate celelalte date obținute în cursul spitalizării bolnavului vor fi transmise, de asemenea, ordinatului, care va completa dosarul.

UN TEMPLU EGIPTEAN ÎN LARGUL MĂRII

La 15 aprilie, a părăsit portul Alexandria vasul italian „Esperia”, avînd la bord o încărcătură excepțională — 66 blocuri în greutate de 83 tone, reprezentînd micul templu faraonic de la El Lessy — dar al guvernului R.A.U. fîcut Italliei în semn de recunoștință pentru contribuția acestel țări la salvarea celebrelor temple aflate în regiunea barajului de la Assuan.

Micul templu faraonic de la El Lessy va fi reconstituit într-una din sălile Muzeului Egiptologie din capitala Italliei.

R. P. BULGARIA. Șantierul naval din Varna